

Пост-западът обяви война на Запада. Интервю на Калина Андролова с Дарина Григорова. А-SPECTO.35. март2017

Пост-западът обяви война на Запада. Интервю на Калина Андролова с Дарина Григорова

А-SPECTO, 35, 2017, 62—78.

оригинал: <http://a-specto.bg/post-zapadt-obyavi-vojna-na-zapada/>

Пост-западът обяви война на Запада От [a-specto](http://a-specto.bg) , публикувано на 21.03.2017 [Брой 35](#)

Интервю на Калина Андролова с доц. д-р Дарина Григорова, преподавател по история на Русия (XIX-XX век) в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, ръководител на VIA EVRASIA към Историческия факултет на СУ. Автор е на книгите „Свобода и самодържавие“, „Евразийството в Русия“ и „Империя феникс“.

Порошенко напоследък е станал подозрително активен. Идва ли краят на Порошенко и на това правителство, което не е нелегитимно, но е подпомогнато от външен фактор?

Може да звучи парадоксално, но не мисля, че краят му ще е скоро. Въпреки неговата активност, която издава несигурност и трупа политически врагове, както и обществено недоволство. Украйна е зависима от своите вътрешни провинциални обвързаности. На политическо ниво Порошенко е зависим от Радата, президентската власт в Украйна е ограничена. Без националистите в парламента, или Партията на войната, както ги наричат, той няма мнозинство. Оттук властта му се крепи на хроничната гражданска война, която се води с двете републики – Донецка и Луганска, няма ден без обстрел на територията им и без цивилни жертви. На икономическо ниво обаче Порошенко е в тесни отношения с олигарсите, чийто бизнес подкрепя републиките, оттук и неговата близост с Ринат Ахметов. Политически Порошенко обявява блокада на Донбас, но икономически той купува въглища оттам, от заводите на Ахметов. Една огромна част от данъците, които плаща Ахметов от въглищата на двете непризнати републики, отиват за военния бюджет на Украйна. Обявената на 1 март в Луганск и Донецк национализация на заводите на олигарха чрез въвеждане на „външно управление“ е отговор не толкова на икономическата блокада, която не пречеше на властите и от двете страни, а на транспортната блокада и на все по-отдалечаващата се политическа реализация на Минските споразумения. Да не забравяме и своеобразния олигарх Коломойски. Той е свързан с Юлия Тимошенко, която гласува за Порошенко, но пред медиите играе артистично негова опозиция, което не е трудно при провалите му. Същевременно Коломойски притежава много важен завод в Кременчугския район, който е за нефтопреработка, и мазутът, който произвежда, попълва част от липсите на въглища, т.е. печалбата от блокадата за него е много голяма и той също няма сметка от свалянето ѝ.

Провинциалната властова украинска плетеница между олигарси, националисти и „сепаратисти“ е изключително сложна, а пасивите са само за Порошенко. Видът му става все по-неблагонадежден, но това е изгодно за всички и отвън, и отвътре. Ако не е Порошенко, ще бъде друг, но в същата конфигурация. Западът предпочита Порошенко именно такъв, защото все още не всички украински ресурси са усвоени от чужди компании. Такава е крайната цел на „революцията на достойнството“.

Из западните медии се пише, че Порошенко е разочарование. Като основен мотив за разочарованието се сочи опитът му да пробута бутафория наместо препоръчваната съдебна реформа. Германските вестници се възмуцаваха от него.

Може германците да имат своите съображения, макар че напоследък упреците отвън за „нереформирана съдебна система“ ми напомнят на идеологията на „правата на човека“, избирателен подход с цел външен контрол върху държавата или това, което е останало от нея. Порошенко е удобен на САЩ. Германия не е водещата страна в случая. Обърнете внимание, Порошенко се въоръжава с американска помощ, мобилизира военни сили на границите с двете републики и това не е прекъсвало с идването на Тръмп. Американският президент не реагира в момента, нито пречи, факт. Дали от Украйна ще се изтегли синът на Джо Байдън от Борда на

директорите на газовата компания Burisma? Съмнявам се, това е част от цената на „кифличките на Нюланд“ и я плащат украинците. Предполагам, че натискът върху Порошенко чрез германските медии е по друга причина. Той досега удържа една позиция – да не дава за продан украинската земя, черноземя, чийто уникален почвен пласт германците искаха да изнасят още при Хитлер по време на окупацията през Втората световна война, това е стара идея. Сега МВФ е поставил на Киев краен срок 1 април: земя срещу заем. Ако Порошенко даде черноземя, край с незалежна Украйна. Той това го осъзнава. Тогава могат да ги пометат всички във властта, ще бъде хаос. Защото подобно решение ще удари в сърцето на всички украинци, повечето от които едва понасят Порошенко и цялата промайданска компания. Разбира се, може и да няма реакция, ако имунитетът на обществото е под санитарния минимум, както у нас никой не протестира, че чужди компании изнасят златото ни, тока и водата.

Порошенко обаче не рискува и засега устискава положението, като балансира между олигарси, политици и международни кредитори и ментори. Коломойски и Ахметов са негови официални противници, както и по между си, но и двамата, тоест – и тримата с Порошенко, богатият фантастично от тази война и нямат сметка от смяна на статуквото. Класика! Войната удовлетворява и двете враждуващи страни. Имаше опълченски командири в двете републики, които бяха против олигарсите, но ги отстреляха последователно, за да не пречат на войната като бизнес проект. Местният казак Павел Дрьомов открито говореше, че износът на въглища за Киев е ежедневен, а парите не отиват в бюджета на ЛНР, както и за злоупотреби с хуманитарна помощ. Дрьомов беше по казашки за народна власт. Чист украински, анархистичен импулс, исторически стаен в тази безпокойна земя. Но го убиха. Другият убит ополч (опълченец, бел.ред.) беше Алексей Мозговой, началникът на отряд „Призрак“. Той е политически по-ориентиран, но не по-малко мечтателен. Мозговой искаше да прави „народна партия“ и от ополч да стане политик, което не му го простиха. Неговата идеалистична мечта беше „искаме да изнесем съвест и свобода на света чрез Новорусия“, представете си в какви категории мисли този човек. Той беше също категорично против олигарсите. Така че Порошенко няма да падне толкова скоро от власт, поне не и докато не раздаде всички украински ресурси под външен контрол. Местната олигархия е обществен номенклатурен сегмент, който е най-лесен за манипулиране отвън, но най-труден за преодоляване по мирен път отвътре.

фотография: Александър Михайлов

Олигарсите подпомогнаха преврата, последвал Майдана. Олигарсите ли решават пътя на Украйна?

Местните олигарси се възползват, но краткосрочно, докато дългосрочните победители са международните компании, подкрепяни от наднационални институции като МФВ, НАТО, ОССЕ и т.н. Украйна беше срината заради ресурсите. А „революцията“ беше само идеологическата опаковка на преврата. Порошенко е политик едnodневка, с чиято отговорност заедно с тази на Радата се преразпределят украинските блага за сметка на украинците. Не в тяхна полза. Украинската плодородна земя е идеална за „Монсанто“. Корпорацията вече се е настанила там и е готова да превърне Украйна в ГМО житницата за ЕС. „Уестингхаус“ също е на терена. Украйна след Майдана купи гориво от „Уестингхаус“, но не го ползва, защото е опасно. Последното, което остана след земята, е атомната енергетика и ето, че украинската държава се превърна в пазар за „Уестингхаус“. Става дума за икономическо завладяване на цяла Източна Европа чрез политическия инструментариум (дали „цветен“ или доброволно „партньорски“ – според държавата). Този процес продължава вече четвърт век, от самото начало на т.нар. преход.

Тази съдебна реформа, за която толкова много натискат Порошенко от ЕС, е една форма за отстраняване на неудобни хора чрез дърпане на конците отвън. Идеята е да се освободят всички съдии, назначени от времето на Янукович, тоест да има чистка. Реформата трябваше да създаде специални антикорупционни съдилища.

Класиката с антикорупцията е пак част от унищожаването на държавата, защото корупция, тоест злоупотреби с власт, има навсякъде. Но ако контролираш отвън „антикорупционните съдилища“, ти избираш кой е корумпиран и кой – не. А Порошенко изобщо не е заблуден атлант. Той е практик-политик на дребно. Навремето беше за Русия с Партията на регионите, сега е за Европа. При него няма идеологическа пелена. Той си дава много добре сметка, че един външен контрол ще изчисти и него самия, и то заради неговата предразположеност към корупция. Колкото до реформите, които той провежда, Порошенко допусна най-голям външен контрол в разузнаването и т.нар. Служба за сигурност на Украйна (украинското КГБ). Ето например украинците приеха един много интересен закон през 2015 г., който мина и никой изобщо не му обърна внимание – Закон за отстраняване на враговете на Украйна извън пределите на Украйна. Това е дейност към външното разузнаване.

Това отряд за ликвидация ли е?

Да, официален закон от март 2015 г. И се предполага, че тези убийства на опълченци и на Гиви, и на Моторола и др. са резултат от дейността на този отряд. В Крим украинците не пробиват с диверсии, тъй като Русия пази добре територията си. Макар че, когато политическата администрация стои зад гърба ти, тези операции са много по-лесни, защото можеш да пресечеш границата с какъвто и да е паспорт, като украинец, руснак и пр., и да се разтвориш в средата, особено при липса на езикова бариера. Но най-лесно се прониква в двете непризнати републики – ДНР и ЛНР.

От няколко години се говори за федерализация на Украйна. Ще се стигне ли в крайна сметка до федерализация реално?

Това би спасило държавата, федерализация с два официални езика – украински и руски. Плюс право на всяко малцинство да говори на своя език. Една многонационална Украйна. Но властта в Киев следва друга политика, тази на форсирана украинизация, катализирана от образа на врага – Русия. Руснаците използват по-нетравмирация термин „децентрализация“, който е залегнал и в документите от Минск, но засега няма резултати. Украйна е сложна и в религиозен план. Там няма единство, а нееднородност, за която федерализацията ще е благоприятна. Ето Ви един пример с разделението на духовно ниво – друг украински пласт. От една страна, униати и православни, от друга, разкол в Украинската православна църква и съответно две такива – УПЦ (Московски патриархат) и УПЦ (Киевски патриархат). Втората е нелегитимна и се опитва да получи признание чрез турския гражданин и цариградски патриарх Вартоломей през Критския „събор“. Думата е в кавички, защото той не се състоя като събор поради отказа на Българската православна църква, последвана и от други сестрински, от опасения от икуменизъм. Т.нар. патриарх на УПЦ (Киевският патриархат) Филарет (Денисенко) обяви официално преди месец, че гласуването за федерализация е грях: „Донбас е виновен и с кръвта си ще изкупи греховете си“. Грехът е „референдумът за федерализация“ в двете републики, който беше реакция на майданския преврат. И това беше изречено по повод поредните цивилни жертви на АТО в Авдеевка. Филарет оправдава палачите и заклеявява жертвите, не покаяли се палачи, а горди от делата си. Трябва да се знае, че опълченците не са убили нито един журналист, нито цивилен украинец от другата страна на барикадата, загиват само военни и доброволци от АТО. Докато системно се избиват граждани на ДНР и ЛНР, стреля се по училища, църкви и прочее невоенни обекти, но на „сепаратистите“. И всичко това е с благословията на УПЦ (Киевският патриархат). Украински военни съзнателно унищожават православни църкви в Донбас, което само отдалечава от Минск, защото донбаският народ е специфичен, упорит и независим. В Иверския манастир, почти разрушен от киевски военни, служат литургия под обстрел – има не едно видео с песнопения на фона на стрелба. Киев посяга на душата на малорусите и на руснаците в Донбас, но среща тиха и постоянна съпротива.

Как тълкувате признаването от Русия на документите на ЛНР и ДНР? Очевидно има и мисъл за бъдещия статут на двете републики?

Да, това може да е стъпка в посока децентрализация по-късно. Но в момента, както и да го погледнете, юридически не е намеса. Това е стилът на Путин. Юридически да го изпита и да има варианти за бързо действие. Всъщност Русия официално призна документите едва когато Тръмп си позволи тази волност да каже, че „очаква“ Крим да бъде върнат в състава на Украйна. Да приемем, че е искал да успокои опонентите си в Америка. Колкото до документите на републиките, то те са ограничени, не включват нотариални актове, военни и прочее удостоверения, а само паспорти и дипломи за образование. Русия дефинира случая като „територии на отделни райони в Донецка и Луганска област на Украйна“, т.е. РФ признава гражданите там като част от Украйна, те нямат отделен статус. Така Русия показва, че приема войната в Донбас за вътрешноукраински проблем, както е заявено и в доктрината на Руското външно министерство, съвсем в духа на Минското споразумение.

фотография: Александър Михайлов

Какво ще се случи с нацистките формации в Украйна, които бяха напогани за целите на преврата и с концепцията да воюват за една изкуствена украинска идентичност, тоест с русофобска цел?

Те са към т.нар. Военна партия на Турчинов и Аваков, партията на „ястребите“ в Радата. Аваков е министър на вътрешните работи. Турчинов е идеолог на терора, по съвместителство протестантски пастор – по тази линия той смята православен Донбас за нещо чуждо. Част от неонацистките формации са изпратени на фронтовата линия или правят зулуми в страната, например шурмуват църкви от Московския патриархат и ги присъединяват към Киевския.

Щурмуват в буквалния смисъл. И го правят гръмко, официално от името на „инициативни групи“, като нещо, което е в реда на нещата. Това е стара практика от Западна Украйна, където превземат православни храмове и ги превръщат насилствено в униатски или към Киевския патриархат. В едно тернополско село от неделя на Прошка тази година миряните нощуват в храма, за да не го щурмуват „активистите“ от „правилната“ УПЦ. Неонацистите не са изчезнали. Една част от тях са в затвора, като дискредитираните батальони „Айдар“ (разпуснат) и „Торнадо“ (осъдени), поради доказаното им участие в насилие над мирни граждани. Разкриха се масови гробове с жертви, които имат следи от жестоки мъчения, предимно жени и възрастни украинци от Донбас. Но батальонът „Азов“, чиято символика са черното слънце на Туле и свастиката на есесовците, не е сред тях. Напротив, командирът му Андрей Белецкий е депутат в Радата, легитимен политик. Тоест имаме избиращелност. За пред европейците тикат едните в затвора, но пускат на свобода убийците на писателя и журналиста Олеся Бузина, както и не разследват изгарянето на одеските граждани от Куликово поле на 2 май 2014 г. Вместо това са арестувани участниците от антимайданското мирно движение в Одеса, които не са били изгорени или убити. Междувременно Филарет от Киевския патриархат благославя престъпниците от „Торнадо“: „Ще се молим на Господ да ги освободи, те се борят за родината си и лежат за това“. А става дума за масови убийци, които освен това се държат абсолютно неуважително към съда. Така че нацистите остават подръка. Държат ги за всеки случай, малко са, но са с боен опит, безнаказани и поощрявани отвън. Мнозинството украинци са техни заложници.

На мен ми е много интересно мълчанието на Израел по този повод, защото знаем за Бандера, за издигането на нацистки знамена и пр. Но Израел не си позволява никакъв коментар. Защо?

Това е интересен въпрос, но трябва да се отправи към Израел. Има израелски общественици, които бият камбаната още от самото начало, тъй като бяха осквернени паметникът за Бабий Яр, еврейското гробище, мнозина украински евреи избягаха в Израел. Впрочем те бягат и от Франция, и от Европа, не само от Украйна, което е тревожна тенденция. Но официално от Израел няма коментар върху толерирането на нацизма в Украйна и това е хубав въпрос, но към Израел. Украинските националисти оскверняват не само съветски, руски и еврейски паметници, но и български – на нашите опълченци от Руско-турската освободителна война в Болград. Няма пощадени нации в майданска Украйна.

Предполагам, че Израел мълчи от солидарност с американската политика.

Тепърва ще стават още по-солидарни, защото Тръмп категорично застава зад Израел. При него е и лично отношение, както той самият поясни. Част от внуците му са приели юдаизма, това е повече от политика.

Смятате ли, че тази русофобска идентификация на Украйна, която минава през нацизма, е характерна за широките маси, или се споделя само от властовия елит в момента?

Не е характерна за по-голямата част от украинците. Напротив, те са уморени. Но идеята, че мнозинството мисли различно от малцинството, не е спасителна, а пагубна заблуда. Защото малцинството има власт. И то взема решения. Плюс това, че всички учебници по история, телевизионните канали и медии са подчинени на реваншизма на колаборационистите на Хитлер от Втората световна война, които са героите на майданска Украйна. Те се издигат в култ.

Украинците спряха дори известният либерален руски канал „Дождь“, който е абсолютно толерантен към Майдана. А защо го спряха? Предполагам, че „Дождь“ въпреки всичко имат репортажи от Русия и показват, че, първо, Русия не воюва с Украйна, каквато е официалната позиция на украинските власти, и, второ, че Русия живее добре, а не загнива. Това прониква. Украинците виждат, че руснаците не ги мразят, живеят добре и спокойно за разлика от тях. И Киев спря канала. Официално казаха, че е уж заради картата на Русия с Крим. Но това е само повод.

В Украйна има много арестувани активисти, които не са въоръжени, дори не са проруски настроени, просто мислят по друг начин. Общото между арестуваните е разочарованието им от Майдана. Киев въведе понятието „битов сепаратизъм“, тоест, ако не изпитваш неприязън към Русия, значи симпатизираш на сепаратистите от Югоизтока, от което следва, че си враг. Това го внушават и водещите по телевизията съвсем официално, има и телефон, на който съвестният гражданин трябва да донесе, ако забележи „битов сепаратизъм“. Украйна след Майдана стана полицейска държава, която стимулира доносничеството и преследва инакомислието по всички линии. А населението в момента просто търпи. Сега има много повече обективни причини украинският народ да се вдигне на Майдан. Живее бедно, всякакви сметки и такси са се повишили, но няма бунт. Така прозира механизмът на „революционното“ влияние отвън като технология на преврата – властта се взема от активното малцинство с чужди протекции и за сметка, и въпреки желанието на мнозинството. Бедата е, че това малцинство изповядва националистичната идеология на Галиция. Когато това малцинство се махне от управлението рано или късно, мирно

или не, то ще се зарови на дъното, и така е било винаги когато държавата не толерира национализма.

Казвате, че Порошенко е прагматик. В такъв случай не може да не осъзнава, че не може да си съсед с Русия и да си в лоши отношения стази страна. Защото тя винаги ще си остане там. Може ли търсенето на идентичност през омразата към Русия да бъде печелившо? Това е губещо.

Това е губещо, но доскоро фабриката на Порошенко за бонбони работеше в Липецк, Русия. Явно търговията няма нищо общо. От три години е войната, той си продаде фабриката чак сега. Официално е плащал данъци на Руската федерация, с която пак официално воюва. Обикновен цинизъм. Порошенко си има икономическите интереси, а останалото е риторика, която изискват от него отвън. Русофобията не е само в Украйна. Това е тренд в целия ЕС и в САЩ. Примерът с наградената фотография на убийството на руския посланик в Турция е показателен. Снимката спечели наградата за 2017 г. на „Уърлд прес фото“. Уж е хванат фотографски детайл, драматизъм и пр., но де факто се героизира убиец на руснак, при това официален представител на държавата. Ами тези т.нар. бели каски, които получиха награда „Оскар“? Бялата каска стана символ на подмяната. Назначени миротворци пазят назначени терористи или киевски танкове, ако са в Донбас. Спомнете си снимките със служители на ОССЕ, застанали зад танковете на АТО посред жилищни блокове, стрелящи в „сепаратистите“. Защо не подарят бяла каска и на Меркел или на Обама като допълнение към Нобеловата награда за мир?! ОССЕ легитимира терора. Изобщо терористите се чувстват много комфортно в Европа – и ислямистите, които никой не закача, и европейските терористи в стил Брейвик. Той си живее охолно в килията си и съди държавата за всякакви придобивки като по-бърз интернет и пр. В Украйна са същите симптоми като тези в Европа, но с много по-висок политически градус. Проблемът с русофобията не е само в Киев. Русофобията е политика на Европейския съюз. Тя не се е променила и след избирането на Тръмп. Европейската русофобия е плод на тотално невежество за реалиите в съвременна Русия. Тя е като „глобалното затопляне“ – един глобален проект за усвояване на средства за борба с „руската агресия“. Украйна е само сегмент, активиран като открита рана на границата с Русия, елемент на съдържане на руското развитие, което е в начален възход.

фотография: Александър Михайлов

Защо за Русия беше невъобразимо да остави Украйна в орбитата на Запада? Защо Украйна е толкова важна за Русия? За да се попречи на НАТО да стъпи в Украйна ли е всичко?

НАТО е важен фактор, защото, ако алиансът се разположи в Украйна, ще представлява директна заплаха, която Путин засега елиминира. В официален документ от Варшавската среща на НАТО от юли миналата година не само че се пише за „руска агресия“, но дори за „военна руска активност на границата с периферията на НАТО“. Под която се разбират балтийските държави и Украйна. Представяте ли си?! И това е официален документ. Това не е интервю на анализатор или някой да е хакнал телефона на Столтенберг и той да се е разговорил, става дума за официален документ, за доктрина. Значи Украйна вече е периферия на НАТО, към нея добавете всички „прифронтови държави“, по откровението на Нюланд, сред които сме и ние, това е т.нар. Източно партньорство. Алиансът се приближава към Русия и отгоре на всичко протестира, че Русия провежда военни учения на собствена територия. Руснаците не могат да стоят със скръстени ръце, особено като се дрънка оръжие до границата им наред с антируската масова европейска и натовска пропаганда. Според мен тезата на Бжежински, че Русия не може без Украйна, не е вярна. Бжежински я тиражира, за да повярва в нея Русия, но повярва Европейският съюз. И това е груба грешка. Но Украйна действително е плът от плътта на Русия, там има малоруси и руснаци, не са само галичани. Украинците са свързани по всички линии с Русия. Те живеят и в Украйна, и в Русия, преплетени са, има смесени бракове, водят един живот, говорят и двата езика, разбирате ли?! Не може да се разкъсват така територии, свързани с Русия. Освен това военнопromишленият комплекс, който от съветско време остана в Украйна, беше обвързан с руския пазар. Това е важно. В момента той работи за войната срещу Русия. Защото Харковските заводи снабдяват АТО и подготвят милитаризацията на Украйна. Отделно украинците продават съветски секретни военни разработки. На кого? На т.нар. партньори. Украйна е много голяма страна, беше 50 милиона, сега е 45. Затова отношенията между Русия и Украйна не могат да бъдат, както между Русия и балтийските държавици, в истеричен едностранен русофобски режим. Напротив, само мирът и руският пазар ще върнат украинците към спокойния и достоен живот.

Защо Москва няма същия подход към Донбас като този, който имаше към Абхазия и Южна Осетия?

Защото тук има пряка граница и друга политическа категория откъм човешки и ресурсен

потенциал. Абхазия и Южна Осетия са малки анклавни, с чието признание Русия поддържа, те го наричат „лѐгка нелюбовь“, или балансът „разделяй и владей“ в Южен Кавказ, това са механизми за контрол върху региона. Руснаците подкрепят тези анклавни и няма да ги оставят. Но Донбас, първо, е на границата, второ, е част от Украйна. Има историческо наследство. Някои го сравняват с Приднестровието, но то е далеч, то е един апендикс, а и Русия регулира замразения конфликт с подобряване на отношенията с Молдова. Донбас е част от руското и от съветското историческо наследство, нещо като миниатюрна Русия. Оттук рискът за самата Русия е много голям, защото може да бъде източник и на идеологическа зараза, и да създаде не само икономически, но и военен проблем.

Бунтовните републики ДНР и ЛНР като че ли очакват нещо повече от Русия като подкрепа?

Има леко разочарование заради Крим, очаквах, че референдумът в Донецк и Луганск, който беше масов, ще бъде последван от присъединяване към РФ. Но реалността е друга – пътят за признаването им зависи от това дали Украйна ще спазва споразуменията от Минск. Не може първата крачка да е на Русия. Руската федерация уважава украинската суверенност, тя постепенно прави стъпки за улесняване на връзките с тези региони, като признаването на документите им, постоянната хуманитарна помощ и др. Но открито няма как веднага да легитимира тези републики. Защото, ако Русия си позволи първа да наруши Минските споразумения, това вече ще е повод за по-сериозен конфликт със Запада и ще оправдае от раз цялата русофобска медийна кампания и политиката на санкции.

А Вие как оценявате Минск-2, надежден фундамент ли са споразуменията от Минск за разрешаване на конфликта в Украйна, или има нещо съществено, което се пропуска?

Споразуменията от Минск ще бъдат спазени, ако САЩ принудят Украйна да ги спази. И това е лакмусът за Тръмп. Става дума за децентрализация, за избори в двете републики и в Украйна, контролирани отвън, за да няма злоупотреби. Ето ви едно поредно нарушение: Киев не плаща социалните осигуровки на гражданите на двете републики, блокира ДНР и ЛНР финансово и всякак. Отнася се така, както и с Крим, когато блокираха водата на полуострова. Властта в Киев непрекъснато демонстрира силово, че иска територията, а не иска хората.

Обаче съгласно споразуменията Минск-2 Донбас остава в Украйна.

Да, но идеята е за децентрализация след конституционна реформа. Дори и Донбас да остане в Украйна като автономия, ако има децентрализация, то няма да са само тези две републики ДНР и ЛНР. Ами Закарпатска Русь? Русините обявиха, че също ще се отцепят като автономия. Но държавата ще се запази. И няма да съществува вече този националистичен момент с насилствената украинизация, толкова агресивна, и то по модела на Галиция. Просто ще има една многонационална държава, децентрализирана. И мирна.

Парламентите на републиките приеха решение данъците от предприятията да отиват в местните бюджети, тоест върви се към задълбочаваща се автономия, причинена от действията на Порошенко...

Опитите за самостоятелност на регионите в Украйна засега са плахи. Национализацията в ДНР и ЛНР е изненадващ момент, защото е крачка към суверенизация на републиките, но удря по Ахметов, а оттам и по Порошенко, който разчита на него. Войната засега побеждава въглищата.

В постановление на сайта на Съвета на министрите на Луганската народна република се говори, че основната валута на територията на републиката ще бъде руската рубла.

Там отдавна вървят и гривни, и рубли. Рублата е факт, но сега го обявяват официално. Както и с паспортите. Русия и досега им признаваше документите. Но преди беше де факто, сега вече и де юре.

Руснаците, изглежда, се разочароваха малко от Тръмп след изказването му за Крим? Сега разузнаването, като му предостави още доклади за „злите“ руснаци, може съвсем да промени първоначалните си желания за добри отношения.

Това, че са се разочаровали, е хубаво, защото тази еуфория беше много... как да кажа... твърде славянска по опиянение и безсмислени дебати. Прогноза за Тръмп е доста трудно да се даде. Но за мен лакмусът за неговата политика ще бъдат Украйна и Сирия. Решенията му по тези казуси веднага ще покажат какво намерение има, всичко друго е скандално откровена риторика, но нищо

повече. Всеки президент има доклади от разузнаването, но този, който е със здрав разум, взема предвид всички гледни точки. Докладите ще са му ежедневие. Официално в САЩ не спират да говорят за руската агресия разни сенатори и прочее „ястреби“. Даже бяха обвинили Русия, че е нарушила договора за ракетите със среден обseg, който беше подписан с Горбачов. И това се използва като повод САЩ да променят своята оръжейна политика. Русофобията ще е постоянен фон, няма да изчезне. Но делата на Тръмп извън риториката ще се проявят видимо в Украйна и Сирия. Там ще бъде разковничето – има ли реална промяна или не в политиката на САЩ спрямо Русия.

Какъв е генезисът на тази русофобия? Защо американският истаблишмънт е толкова затаен в русофобия, че си градят кампаниите върху това? Откъде идва тази русофобия, за кого е полезна? Тръмп се опита да прехвърли вниманието върху Китай, но за малко...

Американците имат предразположеност към русофобията. САЩ се опитват да разделят Русия и Китай. „Съюзът между Русия и Китай е много опасен за САЩ“, каза Бжежински миналата година през декември. Нищо скрито. Нормална геополитика. За русофобията извън този клиничен момент, който става повсеместен напоследък, още Фьодор Тютчев казва през XIX век, че „европейският гняв, това е завистта към равния“. Трябва да се справят с конкурента в зародиш, още преди да е станал силен. Такава е Русия. Русия сега е в някакво осъзнаване, събуждане, но се нуждае от технологичен период от време. А времето е капитал в политиката. Унищожиш ли „времето“ на една държава, върнеш ли я в Средновековието, както направиха с Либия и с по-голямата част от Близкия изток, ти печелиш дистанция и предимство за технологично развитие. Русофобията не е просто хаотична лудост. Това е дирижирана лудост. Ние живеем в мрежа от паралелни войни. Ислямистите обявиха война на Запада, те имат идеология, срещу която Западът не може да представи нищо. Идеологическата му бариера е вдигната. От своя страна Западът, колективният Запад, обяви война на Русия. И тази война е информационна чрез русофобията и икономическа чрез санкциите. И от трета страна пост-Западът обяви война на Запада. Защото пост-Западът това са транснационалните корпорации, които нямат географска, културна, национална и друга регистрация – отвъд всякакви граници са, пречат им държавата (политически суверенитет) и Църквата (духовен суверенитет). Транскорпорациите нямат нужда от много население, тъй като има роботизация, и мисленето на елита им е в категории, които са почти расистки и дехуманизаторски – нулите в сметката от едно число нататък изтриват всякаква националност. Старият Запад това още не го осъзнава, докато неолибералната идеология, библията на корпорациите, формира толерантност към десуверенизацията. Това са три паралелни войни. Те текат едновременно. Има, разбира се, и рационален елемент в русофобията на Запада. Само Русия може да унищожи САЩ военно, това се помни. Но и Западът е по-сговорчив, когато Русия е силна, а тя няма избор, не може да е слаба.

Путин се позиционира като консервативен политик. Може ли да се каже, че е успял да се справи с либералите, които често биват обвинявани, че рушат устоите на държавността. Този ли е вътрешният конфликт на Русия?

В Русия днес е начело един преобладаващо либерален Кремъл с консервативна пеленка – повече словесна, да не дразни мнозинството. Де факто финансите се управляват от либералите. За съжаление кремълски либерали все още унищожават науката и образованието. През 2013 г. имаше закон под названието „За ликвидация на Руската академия на науките“. След това го преправиха на „реорганизация“. Но идеята е ликвидация. И знаете ли как се осъществява ликвидацията? Много просто. Създадоха една агенция ФАНО, в която чиновници решават какви направления в науката ще се развият и как ще се финансират. И учените страдат. Скоро беше закрыта школата по хидробиология на акад. Александър Алимов. В момент, в който войните тепърва ще се водят за вода, в Руската академия на науките се закрива школа по хидробиология. Това, ако не е диверсия отвътре, какво е тогава?!

Бедата на неолибералния подход към науката и образованието, който шества в ЕС и настъпва решително и у нас, е, че критериите се подменят, „показател“ вместо „резултат“, рейтингът от цитирания (като гледания на предаване, брой лайкове на страница и т.н.) не е адекватен показател, особено когато става дума за теоретични разработки, които могат да бъдат видени и разбрани от откривателите си и колцина техни колеги, докато пазарът иска приложение на минутата. Пазарната деструкция на науката обрича хуманитарните дисциплини, формиращи

мисленето и душата на нацията, това също е част от корпоративната стратегия на пост-Запада. Цитиранията на национален изследовател, пишец на родния си език за родната си история и култура, ще са в пъти по-малко от тези за представителя на голяма държава или регион, оттук се прекъсва финансирането на родната наука и се стимулират теми, подадени отвън, модерни или постмодерни, както искате, но не и национални, това е разрушително и далеч не академично, антиакадемично всъщност под формата на „реформи“. Рейтингът от цитирането е критерий само за популярност, но популярността няма нищо общо с науката.

А не мислите ли, че Западът беше провокиран за сегашната русофобска агресия от това, че Путин има намерение да консолидира постсъветското пространство?

Това беше само поводът. Идеята на Путин беше да използва Украйна за свързващо звено в общо икономическо пространство с Европейския съюз. „Голяма Европа“ на Дьо Гол се трансформира при Путин в „Голяма Евразия“, тъй като Русия се преориентира на изток. Евразийският съюз не отключи агресията на Запада към Русия, само я активизира. Ако говорим за постсъветското пространство, то в терминологията, която използва Бжежински, това е „Голяма Евразия“. Това са „традиционните Балкани“, които заедно с Близкия изток и Централна Азия формират „Евразийските Балкани“. Интересът на Америка към тези територии е заявен отдавна от Бжежински, той казва: „Традиционните Балкани са геополитическата награда на САЩ“. Тоест ние сме техни, не че е тайна. А „Евразийските Балкани“ от постсъветското пространство ще бъдат според него „икономическата награда“ на САЩ. Това е заявено отдавна и е основна магистрала във външната политика на Америка, независимо кой е президентът. Може само тактиката да се промени, но не и стратегическата цел. А след „Евразийските Балкани“ следва най-голямата награда – „Русия-Евразия“. Американците са много последователни по геополитически инстинкт, култивиран в британски стил. САЩ остават велика сила и след разпада на монополярния свят. Русофобията е само елемент от стратегията. За съжаление тя може да се определи и като предвоенен симптом с типичното ускорение на времето и подготовка на масовото съзнание да търси врага навсякъде.